

[Poul Hartling.]

sammenhæng rykker mere i forgrunden. Det skal også anerkendes, at regeringen endelig har sat sig i gang for, som statsministeren jo selv mindede om det, at gøre noget ved folketingets påbud om at finde nye veje i markedspolitikken. Indtil der forleden dag blev udnævnt en ny markedsminister, har vi ellers fra regeringsside fået at vide, at der ikke eksisterede nye veje. Hvis det kan lykkes at skabe en fælles nordisk forhandlingsposition under forhandlingerne i Kennedyrunden, vil det være en fordel, men der må lægges afgørende vægt på, at der ikke sker undtagelser for landbrugseksportens vedkommende. Statsministeren sagde, at en fælles optræden vedrørende Kennedyrunden måtte forudsætte en ubrydelig solidaritet, som også kunne få betydning for andre handelspolitiske og markedsmæssige områder. Jeg ved ikke rigtig, hvad der rent praktisk menes dermed, men jeg vil dog meget advare mod at skabe en situation, der betyder, at Danmark sætter sin markedspolitiske bevægelsesfrihed over styr.

Statsministeren tilbød, at vi kunne få talen fra Strasbourg stillet til rådighed, og jeg takker for tilbuddet og vil gerne tage imod det; den vil vi gerne have. Jeg kan gøre opmærksom på, at når statsministeren har sagt i Strasbourg, at der skulle være Nordisk Råds møde i februar, så er det jo altså forkert, for det skal først være i april.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen spurgte, hvorfor venstre ikke straks stillede forslag om, at vi skulle meldes ind i fællesmarkedet. Når vi ikke gør det, siger det ærede medlem, mener vi åbenbart ikke noget med vort ønske om at komme ind i det store europæiske økonomiske fællesskab. Jeg svarer, at venstres stilling her er ganske klar. Vi har ikke skiftet markedspolitik. Vi ønsker da helst, at hele EFTA kommer med i fællesmarkedet, vi ønsker gerne — og helst — at vor store handelspartner England kommer med. Vi ønsker naturligvis også de øvrige nordiske lande med. Alle muligheder for, at disse lande kommer med, skal selvfølgelig prøves, uden at man sætter andre muligheder for Danmark over styr.

Men selv om venstre klart ser, at et Danmark lukket ude fra det store fælles-

marked ikke kan klare sig i det lange løb og selv om vi utrætteligt prøver og har prøvet at få denne erkendelse til at trænge igennem, så kender vi da også grundloven som siger, at der skal fem sjettedeles flertal til en tilslutning. Et forslag ville derfor blive en tom demonstration, og tomme demonstrationer vil vi gerne overlade til hr. Aksel Larsen og hans parti, og hvem der i øvrig måtte have sans for den slags.

Med hensyn til inflationsspørgsmålet sagde statsministeren, at det var vigtigt, at der ikke indtræder en ny indkomstsekspllosion — sådan faldt ordene vist — og statsministeren sagde, at han ikke var ganske klar over, hvad jeg mente med, at regeringen skulle tage konsekvensen, hvis man gik ud over indkomstrammen. Jeg synes godt, det kan fylde én lidt med forbavelse og uro, hvis det virkelig skal stå til troende, at statsministeren ikke forstår, hvad der menes med det. Det lød da også lidt mere positivt, da han føjede til, at nu må de parter der skal forhandle, føle det fulde ansvar og selv finde løsningen inden for den ramme, der er givet for de samlede indkomststigninger. Jeg må vel forstå derudfra — det var jeg også inde på i går — at regeringen sætter sin politiske autoritet bag ved den lønramme. Hvis den så ikke overholdes, må vi have ret til at spørge, hvad regeringen så agter at gøre.

Spørgsmålet om bevægeligheden på arbejdsmarkedet blev nævnt, og jeg fik meget venlige og positive ord i den forbindelse. Jeg forstår, at man vil tage positivt imod vort forslag på dette område.

Statsministeren begyndte med at sige, at mange års politisk arbejde havde lært ham, at man skulle være forsigtig med politiske myter. Det forekommer mig, at statsministeren selv er meget ivrig efter at skabe politiske myter. Han siger: vi venter stadig besked om venstres skatteskalaer. Derom vil jeg gerne sige — og det har jeg da prøvet på at forklare ham mere end én gang — at det oplæg, som vi drøftede på venstres landsmøde den 24.-25. september, var et oplæg der drejede sig om principper og om retningslinjer og ikke om skatteskalaer. Tre uger tidligere havde socialdemokratiet kongres, og der kom en resolution derfra, som heller ikke indeholdt skatteskalaer.

Der er talt om, at der nu kommer et nyt